



## ANONYYMIT ANKKAPIIRTÄJÄT

TEKSTI JYRKI VAINIO

Vuosituhanen alussa tulin lähettelleeksi fanikirjeitä muutamille keskeisille Aku Ankka-piirtäjille. Ei mitään ihmeellistä, lähinnä peruskaavalla "luin lapsena töitänne, olen nyt itsekkin sarjakuvapiirtäjä, saisinko nimmarin".

Vastauksia ei kuulunut.

Sattumalta seuraavana keväänä, vuonna 2001, tuotiin pohjoismaisen Ankan pääpiirtäjä Vicar vieraaksi Kemiin. Vielä enemmän sattumalta minä itse satuin oleskelemaan tuolloin Rovaniemellä, joten käynti festareilla oli helppoa.

### Kulttuurishokki

Menin esittäytymään Vicarille tapahtuman avajaisissa. Sanoin lähettäneeni hänelle taannoin kirjeen. En arvellut hänen olevan asiasta tietoinen, enhän ollut saanut mitään vastausta, mutta ajattelin nyt kumminkin, että tästä saisi hyvän keskustelunavauksen.

Ajatus kirjeen kirjoittamisesta varta vasten sen takia, että on pitänyt jostain asiasta, tuntuu aika vieraalta.

Mutta Vicar hihkaisikin heti innostuneesti: "Aaa, my dear friend!" - ja halasi minua.

Tämä oli suomalaisittain niin yllättävä reaktio, että hämmennyin.

Vicar selitti tunteikkaasti: "Kirjeesi kosketti minua syvästi, halusin näyttää sitä kaikille ka-

vereilleni, kehystä sen seinälle!"

Mitä siinä nyt niin ihmeellistä oli ollut... Disney-sarjakuvat leviävät niin laajalle, kai tuommainen merkittävä piirtäjä saa lapsilta kasoittain fanikirjeitä.

Ihmettelin, miten tähän pitäisi oikein suhtautua. Oliko tämä nyt kulttuurien yhteentörmäys hyisen pohjolan ja lämpimän eteläisen temperamentin välillä, jota en kyennyt ymmärtämään?

Vicar jatkoi juttuaan. Hän siteerasi kirjeessä sanomiani asioita sen verran tarkasti, että tiesin sen todellakin tarkoittavan minua. Hän oli tosissaan.

Mietin asiaa lisää. Totta, Disney-sarjakuvat leviävät laajalle. Mutta niiden tekijät joutuvat pitkään olemaan nimettömiä: Vicarkin sai nimimerkkinsä näkyviin töihinsä vasta 90-luvun lopulla.

Toisekseen, suuri osa Aku Ankan lukijoista on lapsia. Sen ikäisiä, joille sarjakuvissa tärkeitä ovat hahmot ja tarinat. Innokkaimmakaan heistä eivät vielä kiinnitä paljoa huomiota siihen, kuka sarjat on piirtänyt. Piirtäjien fanittaminen ihailijakirjeineen ja nimmaripyyntöineen alkaa - meille, jotka olemme sillä tavoin vinoon kasvaneet - vasta vähän myöhemmin.

Niin paljon kuin hän olikin pohjoismaisille lukijoilleen sarjakuvia piirtänyt, ehkä Vicar ei todellakaan ollut usein saanut lukijoiltaan postia. Ei ainakaan vielä vuonna 2001. Yksittäinenkin kirje Suomesta oli todella koskettanut häntä ihan oikeasti.

### Arvokasta palautetta

Tapaus tarjosi minulle arvokkaan opetuksen. Me suomalaiset olemme tavattoman huonoja palautteen antajia, etenkin positiivisen sellaisen. Emme oikein osaa antaa kehuja. Ajatus kirjeen kirjoittamisesta varta vasten sen takia, että on pitänyt jostain asiasta, tuntuu aika vieraalta. Mutta jos mielessäsi on, että voisit lähettää ihailemallesi taholle fanipostia, älä turhaan suotta nolostele. Et nimittäin voi ennakolta tietää, kuinka paljon kirje saattaisi merkitä myös sen vastaanottajalle.

Kemin festarien päätöspäivänä pyysin Vicarilta pientä piirrosta. Olimme viikonlopun



mittaan keskustellen pariin otteeseen, minä olin sanonut jotain sen tyylistä, että jos Lappi tuntui chileläisistä eksoottiselta, niin hiukan vierasta se oli vielä minullekin, kun olin itse kotoisin etelän saaristosta. Vicar muisti tämän ja piirsi minulle Akun, joka lumisella puunrungolla istuen laulaa kaihoten kodista.

Piirros syntyi niin täpärästi Vicarin vierailun viime minuuteilla, että sen tussaaminen jäi lopulta kesken, kun hänen oli aika lähteä.

Oikeastaan se tekee lopputuloksesta vielä kiinnostavamman.

P.S. Liki vuotta myöhemmin sain vastauskirjeen myös Daniel Brancalta (1951–2005) Argentiinasta. Senkin sävy oli innostunut, vaikka se oli viipynyt matkallaan niin pitkään.

Vielä varmemmaksi vakuudeksi Kari Korhonen kertoi minulle myöhemmin, että oli tavannut Brancan Disney-piirtäjien kokouksessa Barcelonassa. Branca oli varta vasten maininnut hänelle, että oli saanut kirjeen Suomesta.

"Pahaa pelkään, että aavistan kyllä keneltä", oli Kari todennut.

Minun oli myönnettävä, että hänen aavistuksensa oli oikea. ●